

[Melchior]

at få anerkendt, at de kan få, hvad jeg under dem af hjertet, afgiften for udlånet af deres bøger. Skal man virkelig lave sådan nogle fiksfakserier for at få det, der er ens rimelige ret? Det kan ikke være den højtærede ministers mening. Og så det her med at vente, til biblioteksloven bliver lavet om! Vi plejer jo ved en samlings slutning at udskyde det til næste samling og til næste samling igen, og i mellemtiden skal vi altså nasse på nogle mennesker, der har gjort nøjagtig lige så godt et arbejde som andre.

Så skulle der være vanskeligheder med kunstbøger, fordi der både er billeder og tekst. Her kan man selvfølgelig glimrende finde ud af at dele. Må jeg stille det forslag – det er forlængst stillet af forfatterforeningen – at man under alle omstændigheder optæller disse bøger under den første forfatters navn, og så ved jeg, at Dansk Forfatterforening, der jo alligevel administrerer pengene, er villig til at finde ud af de små problemer. Lad os nu få lidt imødekommenhed i denne lille, lette sag!

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg er helt enig med hr. Melchior i, at fiksfakserier skal man ikke anvende, men i anledning af hr. Melchiors engagement i denne sag vil jeg dog gøre opmærksom på, at jeg ikke har henvist til bibliotekslovens revision. Jeg henviste til den særbetænkning, der skulle afgives af bogmarkedsudvalget, hvori Dansk Forfatterforening også er repræsenteret, over for mig i meget nær fremtid, og ud fra denne kunne vi tage spørgsmålet op, bl. a. også i forbindelse med gennemførelse af edb på folkebibliotekerne.

Så må jeg lige rette det citat, hr. Melchior anvendte om miraklerne. Miraklerne klarer vi straks, det umulige tager lidt længere tid. Det er det korrekte citat, og så synes jeg, at vi skal placere denne sag mellem miraklerne og det umulige.

Hermed sluttede spørgsmålet.

6) Til *ministeren for kulturelle anliggender* af:

Honoré (KrF):

»Agt ministeren i forbindelse med en ny radiospredningslov at fremme anvendelse af

dialekter og regionalsprog i regionalradioen?«

(Spm. nr. 105).

Skriftlig begrundelse.

Dialekter og regionalsprog er en kulturel rigdom. Opvurderingen af regionernes betydning i Europa må føre til en opvurdering af det lokale sproglige særpræg.

Dialekter og regionalsprog trues imidlertid af rigssproget. Radio og tv er det vigtigste udbredelsesmiddel for rigssprogets angreb imod de lokale sprog. Derfor påhviler der også Danmarks radio en forpligtelse til at modvirke rigssprogets kulturimperialistiske fortrængning af lokale sprog. Tv og radio må i højere grad bringe udsendelser, hvor personer udtrykker sig dialektalt. Jeg tænker ikke kun på telefonprogrammerne, men på alle udsendelsesformer. En ganske særlig forpligtelse må efter min opfattelse påhvile regionalradioen. Regionalradioen må anse det for en af sine fornemste opgaver at give udtryk for det regionale sproglige særpræg.

Det burde f. eks. være en selvfølge, at der ofte tales syngende fynsk i Radio Fyn. Det må også gælde nyhedsudsendelserne og ikke bare kulturelle, især folkloristiske indslag.

Hvis kulturministeren er indstillet på at slå et sværdslag for den kulturelle rigdom i et mangesidigt sprogligt fællesskab i Danmark, bør dette komme til udtryk i forslaget til en ny radiospredningslov.

Af et svar til mig den 14. oktober 1977 fra undervisningsministeren fremgår det, at undervisningsministeren er opmærksom på denne nye problemstilling, men det er indlysende, at der påhviler radio og tv en helt speciel forpligtelse til at gøre en indsats, inden det bliver for sent. Radio og tv må ikke være med til at dræbe vore landsdeles sproglige særpræg.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Siden oprettelsen for godt 50 år siden af Danmarks radio har radioen haft en sprogudjævrende virkning. Det er en udvikling, som har lettet forståelsen, men som har haft den efter manges mening uheldige virkning at være med til at få dialekterne til at forsvinde.